

JÄRJEN KEHITYS

Pekka Ervastian esitelmä 6.10.1929

Sokea usko on aiheuttanut paljon järjettömiä tekoja. Sentähden meidän aikanamme ymmärrämme niin hyvin Buddhaa, kun hän sanoi, että ihmisen ei pidä mihinkään uskoa, jollei hänen oma järkensä sitä hyväksy. Sillä tavalla epäilemättä on paljon pahaa vältettävissä, mutta toiselta puolen tiedämme taas, että viisaat ja uskonnollisesti kokeneet ihmiset sanovat, että ei se paljas inhimillinen järki ihmistä auta. Ei hän järkensä avulla osaa ratkaista mitään korkeampia asioita. Sentähden jos hän yksinomaan järkeensä luottaa, silloin hän kyllä varmasti iskee harhaan. Ja totta on, jos ajattelemme semmoisia filosofeja, jotka ovat jumaloineet järkeä sillä tavalla, että he ovat ajatelleet mahdollisimman loogillisesti, niinkuin me sanomme, totta on, että he ovat voineet johtua sangen kuiviin ja hedelmättömiin johtopäätöksiin. Ei heidän filosofiansa ole löytänyt ikuista, jumalallista totuutta. Heidän inhimillinen järkensä on siis ollut hyvinkin vaillinainen, sillä eiväthän he ole pystyneet ratkaisemaan kaikista suurimpia ja korkeimpia kysymyksiä. Sentähden me kyllä nykyaikana myöskin kallistamme korvamme niille ihmisille, jotka sanovat, että ei järkeen voi luottaa yksin. Mutta mihinkä sitten voi luottaa, kysymme heiltä. He sanovat: Sitä emme oikeastaan tiedä, mutta kokemushan on oikeastaan se, joka ratkaisee kaikki asiat. Kokemukseen voi pikemmin luottaa kuin järkeen. Niin myöskin meidän historiamme todistaa meille. Ajatelkaamme vain niitä tiedemiehiä, jotka juuri tieteellisten havaintojensa ja tieteellisen ajattelunsa nojalla ovat jyrkästi asettuneet vastustamaan uusia tieteellisiä teorioja, uusia löytöjä, uusia keksintöjä ja sanovat, että tuo on mahdotonta tieteellisten periaatteiden mukaan. Niinhän esim. sanottiin Mesmeristä ensin, ennenkuin siitä tuli hypnotismi. Niinhän yleensä uusia aatteita on vastustettu. Ajatelkaamme vain näitä tiedemiehiä, jotka ovat

järkeensä luottaneet, niin huomaamme, että järki, heidän inhimillinen, kouluutettu, tieteellinen järkensä ei pysty ratkaisuun kaikkia asioita, ei tunne totuutta kokonaisuudessaan. Näin meidän täytyy lopulta tunnustaa, että he sittenkin ovat oikeassa, jotka sanovat, että jos nyt sokea usko vie hirveästi harhaan, niin inhimillinen järkikin on vain riittämätön, sillä vasta kokemus näyttää meille, kuinka asiat ovat. Näinollen me voisimme hyvin pian ajatella, että ehkei siis ole järjessä mitään, joka ei ole ollut aisteissa, niinkuin eräs filosofinen suunta sanoo – nihil est in intellectu, quod non fuerit in sensu – (ei ole mitään älyssä eli järjessä, joka ei ole ollut aistimissa, siis ikäänkuin silmissä ja aisteissa yleensä). Aistimien kautta tulee koko meidän tietomme tästä näkyväisestä maailmasta. Tuohan on kyllä aivan totta ja me jäämme aivan kuin kysymään, mitenkä siis tämä inhimillinen järki oikeastaan kehittyy? Mistä se on saanut alkunsa ja millä tavalla se sitten kehittyy? Onko se meidän järkemme riippuvainen aisteistamme ja sillä tavallako se yksinomaan kehittyy?

Nyt tiedämme, että materialistinen kehitysteoria sanoo, perustuen Darwiniin, että järjen kehitys on hidasta, se tapahtuu vähitellen tässä kokemuksen maailmassa aistimien välityksellä. Elämän taistelussa ihminen taistelee olemassaolonsa puolesta ja silloin hänessä itsessään kaikista hänen parhaimmat kykynsä jäävät eloon ja muut surkastuvat. Paras, mikä ihmisessä on kehittynyt, on hänen järkensä. Se kehittyy vähitellen enemmän ja enemmän tuossa elämän taistelussa ja siinä suuressa elämän käytännössä, joka määrää, että ainoastaan parhaiten varustetut yksilöt jäävät olemaan. Meillähän tietysti ei ole, kun asioita katselemme ulkoapäin, mitään erikoista sanottavaa tätä havaintoa vastaan, jos se kerran on todellisuuteen ja todellisiin kokemuksiin perustuva havainto. Arvatenkin se pitää paikkansa, mutta onko se havainto sitä laatua, että se näkee kaikki asianhaarat, asian kaikki puolet ja koko todellisuuden? Käsittääkö se koko todellisuuden, vai onko vielä jotain muuta olemassa kuin tämä todellisuus, josta tuo evolutsioni-teoria puhuu?

Silloin meille tietysti voidaan sanoa, että onhan olemassa toisenkinlaisia teorioja, spiritualistinen teoria, jonka mukaan järki jotenkuten on ennakolta olemassa ja ihminen tulee siitä vähitellen osalliseksi. Kuinka jotakin voisi syntyä tyhjästä? Järki on itsessään niin kummallinen asia, niin ihmeellinen asia, että kuinka se olisi mistään voinut syntyä, mistään aineellisesta yhteentörmäyksestä. Tietysti havainto syntyi, kokemus syntyi, mutta järki, joka sitten osaa tehdä johtopäätöksiä, syntykö se vain sillä tavalla? Ehkä, ehkä. Mutta sittenkin voi järjessä olla jotain muuta korkeampaa, niinkuin spritualistinen teoria sanoo, joka on olemassa ennakolta. Järki sinään on ennakolta olemassa maailmassa.

Nyt tekisi mieleni viitata siihen, vedota siihen sangen huomattavaan tosiasiaan, että Jeesus Kristus ei ainoastaan sisäisellä, suurella, siveellis-älyllisellä voimallaan, jonka hän on vuodattanut tähän planeettamme elämään, mutta myöskin suorastaan sanoillaan, on antanut selvän kuvan siitä, millä tavalla järki kehittyy ja myöskin tietysti ratkaissut tuon kysymyksen onko järki ennestään olemassa vai onko järki joku semmoinen inhimillinen kyky yksinomaan, joka syntyy ihmisen kokemuksesta. Jeesus Kristushan sanoo, niinkuin viime kerralla muistutimme mieliimme: „Vaeltakaa niin kauan kuin teillä valo on.“ Silloinhan koetimme selittää, että tämä valo on tietysti ihmisen järki. Sitähän myöskin nimitetään Ihmisen Pojaksi. Jeesus sanookin: Ylentäkää Ihmisen Poika. Ylentäkää teissä Ihmisen Poika ja vaeltakaa niin kauan kuin teillä valo on. Ihmisen Poika, Barnasha, on tietysti myöskin järki, järjen valo. Siitä meillä on todistava analogia vanhassa, indialaisessa viisaudessa, jossa puhutaan Järjen Pojista. Aivan niinkuin Jeesus Kristus puhuu Ihmisen Pojista, järjen valosta, niin vanhat hindulaiset saattoivat puhua Järjen Pojista, Manasaputroista. Sillä he juuri tarkoittivat sitä järkeä, järkiprinsiippiä eli sitä elävää järkiminää, joka on ihmisessä olemassa. Jokaisessa ihmisessä on tällainen järkiminä eli Manasaputra, Järjen Poika ja se on siis sama kuin

Jeesuksen Ihmisen Poika. Se on järki eli järjen valo ihmisessä. Nyt meidän siis pitää vaelttaa niin kauan, kuin meillä valo on, niin kauan kuin meillä tämä järjen valo on. Tämän me kyllä ymmärrämme, kun luemme evankeliumia. Vaeltamisella Jeesus tarkoittaa elämän vaeltamista. Vaeltakaa niin, että kuljette kaidalla tiellä, että kuljette taivastenvaltakuntaa kohti. Vaeltakaa niinkauan kuin teillä valo on, sillä silloin kun te kuolette, niin olette pimeydessä. Kun kuollette, niin ette ole samassa suhteessa valoon. Nyt te olette vapaat vaeltamaan järjen valossa elämällä oikein, mutta kun te kuolette, niin järjen valo on kuin himmentynyt. Ette voi kulkea vapaasti järjen valossa, jos ette ole sitä alkaneet kulkea täällä maanpäällä.

Tämä Järjen Poika eli Ihmisen Poika Jeesuksen sanoissa tarkoittaa myöskin jotain muuta. Kun Jeesus sanoo – ylentäkää Ihmisen Poika ja vaeltakaa niin kauan kuin teissä valo on – niin tuohan viittaa siihen, niinkuin jo sanoimme, että valo meissä, järki meissä, on meissä tällä vapaalla tavalla niin kauan kuin me olemme tässä fyysillisessä ruumiissa, niin kauan kuin me siis elämme tässä fyysillisessä maailmassa. Sentähden on Jeesuksen sanojen mukaan ja näin heti päältä katsoen olemassa jonkunlainen suhde, läheinen suhde järjen valon ja fyysisen ruumiin välillä. Tämä suhde onkin niin läheinen, että me voimme sanoa: Ihmisen Poika, Barnasha, joka on Aramean kieltä (Aramean kielellä Barnasha merkitsee vain ihminen) ihminen on Jeesuksen suussa myöskin sama kuin tämä ihmisen ruumis eli tämä ihmisen näkyväinen olomuoto. Niinhän me aina jokapäiväisessä kielestämme käytämme tuota sanaa ihminen. Meidän mieleemme tulee tuommainen inhimillinen, ruumiillinen olento. Kun me sanomme ihminen, niin ei meidän mieleemme tule mikään järjen valo, joku liekki tai jotain muuta ilmiömäistä. Ei semmoinen tule meidän mieleemme, vaikka olisimme kuinka tietoisia yliaistillisista asioista, ei meidän mieleemme tule ympyriäinen aura, jossa on paljon väriloistoa, vaan kun me ajattelemme ihmistä, niin meidän mieleemme tulee tämä näkyväinen, inhimillinen

personallisuus. Miksikähän Jeesus sitten sanoo tätä fyysillistä ilmennystä ihmiseksi? Mikähän syy hänellä on siihen? Minkätähden hän tahtoo erityisesti painostaa tätä meidän fyysillistä ilmennysmuotoamme?

Niinkuin muistamme, ei ennen Kristusta vanhoissa uskonnoissa pantu paljoakaan huomiota tälle fyysilliselle ruumiille. Sitä ei aina edes luettu inhimillisten prinssiippien joukkoon. Jotkut salatietelijät, viisaat pyrkijät saattoivat keskenään jättää lukuunottamatta tämän fyysillisen ruumiin, kun he luettelivat ihmisen prinssiippejä. Tämä fyysillinen ruumis oli heistä niin mitätön. Minkätähden Jeesus Kristus alottaessaan uutta aikaa ihmiskunnan historiassa erikoisesti painostaa juuri tätä meidän ruumistamme ja sanoo: Se on niin tärkeä. Se on Ihmisen Poika. Se on ihminen. Jo viime kerralla huomautettiin siitä, että tämän hänen oppinsa, opetuksensa salainen vaikutus on näyttäytynyt siinä, että vasta tällä kristillisellä ajalla on syntynyt varsinainen tieteellinen tutkimus, tieteellinen tutkimus, joka perustuu havaintoon eli järkiajatteluun ja tämän fyysillisen maailman hyvin tärkeisiin havaintoihin. Sehän on syntynyt vasta nyt tällä meidän kristillisellä ajallamme. Tietoa ja viisautta on aina ollut, mutta tämä erityinen tutkimustyö, joka luonnontieteessä on mennyt niin pitkälle ja saanut niin paljon kaikenlaisia aineellisia keksintöjä aikaan ja luonut meidän nykyaikaisen aineellisen kulttuurimme, tämä työ on uusi kristilliselle ajalle. Se on mielestäni salaisesti johtunut juuri tästä Jeesuksen opetuksesta ja hänen vaikutuksestaan. Se on juuri yhteydessä sen kanssa, että on ruvettu tutkimaan myöskin ihmistä, ihmisen ruumista paljon tarkemmin kuin ennen, juuri tätä näkyväistä ruumista. Mutta miksikähän Jeesus painosti tätä seikka? Hän tietysti arveli, että ihmiskunta on nyt sillä kohdalla kehityksessään, että sen täytyy kääntää huomionsa tähän seikkaan. Ennen ei oltu tehty niin. Kun ihmistä ennen kehoitettiin kulkemaan totuutta kohti, Jumalan valtakuntaa kohti ja niinkuin silloin saatettiin sanoa Nirvanaa kohti, niin ei fyysillistä ruumista hänelle teroitettu, vaan silloin

sanottiin hänelle: Käännä silmäsi pois tästä näkyväisestä maailmasta. Älä huolehdi fyysillisestä ruumistasi. Älä sitä ajattele. Älä sitä nimitä ihmiseksi. Se on hyvin semmoinen valmistava olemuspuoli sinussa. Käänny sen yläpuolelle ja koeta tulla tietoiseksi kansalaiseksi näkymättömässä maailmassa. Mutta nyt on tässä kristikunnassa Jeesus Kristuksen työn jälkeen huomio käännetty aivan kuin sisäisestä vaistosta ja pakosta enemmän ja enemmän fyysilliseen ruumiiseen, tähän näkyväiseen fyysilliseen maailmaan. Tämän seikan me kyllä ymmärrämme teosofeina ja teosofisina tutkijoina. Me ymmärrämme hyvin, miksi Jeesus käänsi huomiomme fyysilliseen ruumiiseen. Me ymmärrämme siitä syystä, että kaiken sen nojalla, mitä me olemme kuulleet vanhojen viisasten havainnoista ja kokemuksista on ihmisen fyysillinen ruumis samalla kaikista vanhin prinsippi, mitä hänellä on, mutta samalla kaikista vierain. Se on siis vanhin ja kehittynein, se on ensimmäinen tässä näkyväisessä maailmassa. Ihmisen fyysillinen ruumis on paljon vanhempi kuin muu luonto. Se on vanhempi eläinkuntaa, se on vanhempi kasvikuntaa, se on vanhempi, voisimme sanoa, kivikuntaa ja kaikkia muita luonnonvaltakuntia. Se on niin vanha tämä fyysillinen ruumis. Luonto on tehnyt hirmuisen kauan työtä, ennenkuin se on saanut aikaan tällöisen fyysillisen ruumiin. Tässä fyysillisessä ruumiissa on itseasiassa luonnon suuri työ saavuttanut korkean tuloksensa. Se on siis vanha ja meidän sanomme teosofisesti, että se ei ole syntynyt tässä meidän manvantarassamme, tässä meidän luomispäivässämme, vaan se on syntynyt kaukaisia aikoja sitten, ensimmäisessä luomispäivässä, ensimmäisessä manvantarassa. Me elämme nyt neljännessä. Äärettömiä aikoja sitten ruvettiin muodostamaan, luomaan ja muovailemaan tätä fyysillistä ruumista. Sen itu on hirmuisen kaukaisessa menneisyydessä. Nyt se on luonnon ja molenlaisten luonnonolentojen ja jumalien avulla saatu tähän kuntoon.

Ihminen henkiolentona, ihminen itse siis tajuisena olentona on saanut asuntonsa tällöiseen fyysilliseen ruumiiseen. Me

olemme kyllä hyvin lujasti kiinni tässä fyysisessä ruumiissa. Se ei ole sillä tavalla meille vieras, se ei ole niinkuin majatalo ja hotelli, missä me asumme, vaan se on hyvin yhtä meidän kanssamme. Se syntyy tähän maailmaan ja se kuolee kun lähdemme täältä pois. Me olemme lujilla siteillä siinä kiinni. Mutta se on siinä mielessä meille vieras, että me emme ole tätä ruumistamme tehneet. Me emme ole sitä itse luoneet, vaan luonto on sen antanut meille lahjaksi. Siinä on tämän fyysillisen ruumiin merkillinen salaisuus. Mitä se merkitsee kun sanomme, että luonto joka kerta kun tänne synnymme, antaa meille lahjaksi fyysillisen ruumiin? Mitä se merkitsee kun sanomme, että luonto antaa meidän käytettäväksemme fyysillisen ruumiin, joka on sopusoinnussa meidän karmamme kanssa, joka on semmoinen, että siinä voi tyhjentyä meidän karmamme? Koska luonto tämän ruumiin meille valmistaa ja antaa sen meille kuin lahjaksi, lainaksi, niin siinä ilmenee luonnon järki ja luonnon viisaus, toisin sanoen, jos luonnossa on olemassa järkeä tulee se näkyviin ilmenneessä luonnossa. Koska tässä tämä ilmennyt luonto on saanut aikaan tämän fyysillisen ruumiimme, tulee siis, täytyy siis tulla meidän fyysillisessä ruumiissamme näkyviin luonnon järki ja luonnon viisaus. Siis toisin sanoen, koska me itse ihmisinä, sielullisina olentoina, henkiolentoina olemme semmoisia kehittyviä Jumalan lapsia, jotka vähitellen kehitymme tässä elämän koulussa ja aina saamme muuttaa tämmöiseen ruumiiseen ja taas muuttaa pois ja sitten jälleen tulla takaisin, niin meidän järkemme ja tietomme ja viisautemme on luonnollisesti hyvin pieni alussa, hyvin pieni verrattuna meidän fyysillisen ruumiimme järkeen eli siihen viisauteen, joka on tullut ilmi meidän fyysillisessä organismissamme. Tämä seikka on hyvin tärkeä pitää mielessä. Se ei ole mikään tuulesta temmattu ja mikään fantasia, vaan se on tosiasia. Me itse inhimillisinä, ajattelevina ihmisolentoina, ihmishenkinä, ihmissieluina olemme sanomattoman paljon tyhmempiä kuin meidän fyysillinen ruumiimme. Me olemme koulussa käyviä lapsia, me olemme

aivan pikkuvauvoja, jotka saamme keinua tässä fyysisessä ruumiissa ja meidän pitäisi tämän avulla viisastua. Fyysillinen ruumis on viisas. Se on vanha ja viisas. Me olemme nuoria, tyhmiä ja kokemattomia. Tässä on koko elämän salaisuus.

Tätä kaikkea Jeesus Kristus selvästi painosti. Tämän hän on tahtonut tuoda esille. Evankeliumissa sanotaan nimenomaan: – ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on pyhän hengen temppele. – Jeesus nimenomaan viittaa siihen, että maailmassa on järkeä. On olemassa suuri totuuden henki maailmassa, Jumala, Itse, joka on viisautta, järki ja totuus. Tämä suuri maailman järki on saanut aikaan meidän fyysisen ruumiimme, jossa me pieninä Järjen Poikina, pieninä Ihmisen Poikina kasvamme ja kehityimme. Onko tämä nyt siis oikein totta ja oikein todistettavissa? Onko asianlaita todella näin?

Meidän ei tarvitse muuta kuin kysyä ensimmäiseltä luonnontutkijalta, niin me saamme heti kuulla, että ruumis, ihmisen ruumis on todella ihmeellinen koneisto. Se on niin viisaasti ja niin järjen mukaan joka yksityiskohdassaan laadittu ja luotu, että todella hämmästyttää. Me seisomme aivan mykkinä koko tämän ihmeen edessä. Se on niin merkillinen, niin täydellinen laitos tämä meidän ruumiimme, että me seisomme aivan kuin suuren taideteoksen edessä ja ihmettelemme luonnon viisautta. Tällä tavalla jokainen luonnontutkija, jokainen lääkäri, jokainen anatomi, ihmisruumiin tuntija ja fysiologi heti todistaa meille. Jos emme sittenkään tahtoisi uskoa, jos sittenkin rikkiviisauksessamme sanoisimme, että – no mutta – no mutta – meidän järkemme tähän kaiken on keksinyt – , niin me voimme nähdä vielä toisenkin seikan. Me voimme kokemuksesta huomata, että me ihmiset ja meidän kuuluisa järkemme ei saata mitään keksiä, joka menee meidän ruumiimme järjen eli viisauuden ulkopuolelle, tai yläpuolelle. Me emme voi luoda mitään korkeampaa tai mitään uutta. Kaikki mitä me saamme aikaan tässä fyysisessä maailmassa on oman ruumiimme matkimista. Me emme tietysti ajattele ruumistamme. Kun me

keksimme jotakin, kun me saamme jotakin aikaan ja teemme jotakin, niin meidän emme ajattele ruumistamme ja emme ole ottaneet sitä malliksi. Mutta jos me vähän ajattelemme, niin me huomaamme, että herranen aika, tuokin keksintö on aivan meidän ruumiimme mukainen. Meillä on tässä tuommoinen keskuslämmitys. Keskuslämmityksessä on aina uuni jossain siellä kellarikerroksessa, uuni, josta tämä lämmitys tapahtuu. Onko tämä uuni ja tämä keskuslämmitys jotain, jota me olemme ihmisinä keksineet ja luoneet? Onko se jotain semmoista, jota ei olisi olemassa, vaan jonka ihminen ihmeellisellä tavalla, tunnetulla ja kuuluisalla ihmisjärjellään on keksinyt ja tehnyt? Tietysti me olemme luulleet, silloin kun me olemme uunin keksineet ja kun me olemme keskuslämmityksen keksineet, että tämähän on nyt vasta jotain. Onhan se jotain, epäilemättä, mutta me olemme luulleet, että se on jotain uutta. Me olemme luulleet, että me olemme melkein Jumalaa viisaampia ja tällä tavalla me vähän „petraamme“ luontoa, tällä tavalla me lämmitämme huoneitamme, koska olisi liian kylmää muuten. Me emme silloin huomaa, että tietämättämme olemme kuitenkin matkineet juuri luontoa, omaa ruumistamme. Ajatelkaamme vain omaa ruumistamme. Sehän on aivan yhdeltä kannalta katsoen selvä uunilämmitys ja keskuslämmitys. Hyvin ihmeellinen keskuslämmitys. Uuni on meillä tietysti vatsassamme ja siihen tarvitaan aina uusia polttoaineita. Kun nämä polttoaineet palavat ihmisen vatsassa, niin siitä ihmisen veri ottaa parhaimmat ainekset ja näin ihminen pysyy normaalilämmössä sekä muuten kunnossa. Veri kiertää läpi ruumiin vieden lämpöä ja elinvoimaa kaikkiin paikkoihin. Se elähyttää ja lämmittää koko ruumista ja kun me olemme tällaisen nahkkerroksen peittämiä ei lämpö mene hukkaan, aivan samoin kuin seinät huoneessa estävät lämmön menemistä hukkaan ulos avaruuteen. Ja ihmisen ruumiin lämpö pysyy aina samanlaisena. Jos me menemme kylmään huoneeseen, niin ei ihmisen ruumiin lämpö siitä muutu, mutta huoneen lämpö kyllä nousee. Jos huoneessa on paljon ihmisiä, niin huoneen lämpö

kovasti nousee, sillä siinä huoneessa on niin ja niin monta elävää uunia. Jos taas ihmisen lämpö nousee liian korkealle, niin ihminen heti järjestää asiansa siten, että hän hikoilee ulos sen liian lämmön. Jos lämpöä muodostuu liian paljon hänen ruumiissaan, niin että me sanomme hänellä olevan kuumetta, niin tämä ei ole mitään muuta kuin ruumiin omaa halua pysyä kunnossa ja normaalilämmössä. Ruumis itse koettaa ajaa ulos, mitä siinä on tautia ja tätä me nimitämme kuumeeksi. Veri nousee niin kiihkeään liikkeeseen, sillä ihmisen organismissa, hänen fyysillisen ruumiinsa takana oleva järki pakottaa ruumiin palaamaan entiseen kuntoonsa ja saa aikaan kuumeen. Tämä pieni esimerkki keskuslämmityksestä todistaa meille, että meidän keksintömme on ollut itsessämme, meidän omassa ruumiissamme.

Vielä toinen esimerkki. Tuossa meillä on harmoni, jonkunlaiset urut, niinkuin me sanomme. Sehän on myöskin hyvin ihmeellinen keksintö ja kaunis saavutus, mutta mitä nuo palkeet ovat, jotka saavat ilmapirran kulkemaan? Nehän ovat keuhkoja. Mitä nuo kielet ovat muuta kuin ihmisen kurkku. Ne ovat matkitut aivan itsestään ihmisen ruumiin mukaan. Ihminen ei ole sitä tietysti ajatellut. Kaikissa musikaalisissa koneissa me kuitenkin löydämme ihmisen, joko hänen keuhkonsa, kurkkunsa tai korvansa. Kaikki mitä me keksimme on olemassa meissä.

Mitä on sähkö, jolla me huoneitamme valaisemme ja joka meidän aikanamme on niin hirmuisen tärkeä ja salaperäinen keksintö? Mitä se muuta on kuin ihmisen sisäinen sähköitys, joka aina tapahtuu. Fysiologit ovat juuri tulleet siihen, että ihmisessä tapahtuu alinomaa sähköilmiöitä. Kaikki hänen ajatuksensa ovat jonkunlaisia sähköilmiöitä, kaikki hänen tiedoituksensa ajatuksillaan aivoista päin eri lihaksiin ja eri ruumiin jäseniin ovat jonkunlaisia sähköilmiöitä. Koko meidän hermostomme on suuri sähkölennätinlaitos, jossa lähetetään aivoista päin ulos sähkösanomia ja myöskin otetaan vastaan sähkösanomia ympäröivästä maailmasta eli ruumiin jäsenistä ja

koko pinnasta. Semmoinenkin keksintö siis, niin uudenaikainen ja niin ihmeellinen on myöskin tietämättämme ruumiissamme olevan jonkun organismin osan matkimista. Vaikka me menisimme läpi kaikkien keksintöjen, niin me aina huomaisimme, että alkuperäinen malli on ruumiissamme. Meidän taiteemme, kaikki se on olemassa mallina meidän ruumiissamme.

Kävisi tietysti aivan mahdottomaksi ja aivan liian pitkäksi ruveta luettelemaan tämmöisiä esimerkkejä, mutta ne, jotka jo olemme maininneet, nehän osaltaan jo valaisevat sitä tärkeätä kysymystä ja sitä tärkeätä tosiseikkaa, että luonnossa on ennestään olemassa järkeä. Me emme ole järkeä keksineet. Järki tulee ainoastaan ilmi meissä. Järki on jotakin elävää luonnossa, joka vähitellen enemmän ja enemmän tulee meihin ja tulee ilmi meidän avullamme ja meidän tajunnassamme. Mutta itsessään järki on ennestään olemassa, suuri elämän valo, josta kaikki viisaat ovat puhuneet ja jota Jeesuskin on tahtonut painostaa. Hän tahtoo juuri antaa meille kuin luottamuksen omaa ruumistamme kohtaan. Hän tahtoo sanoa meille: Tutkikaa ruumistanne ja sen salaisuutta. Siitä löydätte myöskin elämän kaikki salaisuudet. Tutkikaa sitä, niin te näette minkälainen inhimillinen elämä on ja vaikka me emme tietysti ihmiskuntana heti ymmärrä hänen sanojaan, niin kuitenkin sisäinen vaisto on pakottanut meitä kulkemaan semmoista tietä. Meidän aikamme Kristuksen jälkeen on ollut kääntymistä näkyväisen maailman puoleen ja näiden asioiden tutkimista. Sillä tavalla meidän järkemme on kehittynyt. Jos me voimme sanoa, että inhimillinen järki on nykyaikana enemmän kehittynyt kuin inhimillinen järki on ennen ollut, niin se riippuu siitä, että me olemme tutkineet ruumistamme ja näkyväistä maailmaa. Mutta emme nyt saa langeta siihen vaaraan, että me aivan kuin tuijotamme itsemme sokeiksi siihen näkyväiseen maailmaan, joka on ulkopuolella meitä. Me emme saa unohtaa, että meidän tulee tutkia omaa ruumistamme, tehdä johtopäätöksiä ruumiimme, sen elämän ja sen kaikkien funktioiden ja prosessien nojalla, sillä jos me unohtamme ruumiimme

monipuolista tutkimista, niin me tuijotamme itsemme sokeiksi siihen aistilliseen maailmaan, joka on meidän ympärillämme. Meistä tulee sillä tavalla materialisteja, niinkuin meidän tieteemmekin muodostui materialistiseksi. Nythän se ei ole sitä enää. Nyt on tehty sellaisia harvaintoja tässä ulkonaisessa maailmassa kaikenlaisten yliaistillisten ilmiöiden muodossa, niin että materialismi ei enää kestä näiden tutkimusten edessä. Materialistisen filosofian on täytynyt poistua näyttämöltä. Tietysti on paljon ihmisiä, jotka eivät tiedä tieteellisistä saavutuksista mitään ja jotka sentähden yhä vielä ovat enemmän tai vähemmän materialisteja mieleltään, mutta luvalla sanoen ne ovat hiukan vanhanaikaisia ihmisiä, sillä materialismi ei ole enää oikein muodissa. Me voimme luottamuksella ja tyydytyksellä kääntyä spiritualistisen maailmanjärjestyksen puoleen ja olla varmat siitä, että siinä maailmanselityksessä on enemmän perää, koska se ottaa lukuun myöskin järjen ja hengen.

Kun nyt ajattelemme ihmisen ruumista ja sen elämää, niin me ensinnäkin heti huomaamme, että meidän ruumiimme ei elä tässä näkyväisessä maailmassa yhtämittaa, vaan sehän aina paneutuu levolle ja kadottaa tajuntansa. Se menee tajuttomaksi muutamaksi tunniksi ja sitten se uudestaan herää tajuntaan. Siitä me voimme nyt, kun me luotamme ruumiimme järkeen, siihen viisauteen, joka on meidän ruumiissamme ja sen elämässä, siitä me voimme heti päättää ja aivan varmasti uskoa ja ymmärtää ja tietää, että samalla tavalla kuin meidän ruumiimme aina paneutuu levolle yöksi ja taas nousee seuraavana päivänä jatkamaan työtänsä, samalla tavalla me ihmiset henkiolentoina olemme tässä ruumiissa jonkun aikaa, vetäydymme sitten pois kuoleman valtakuntaan ja palaamme takaisin tänne näkyväiseen maailmaan uudessa ruumiissa. Samanlainen vuorottaisuuden laki, joka vaikuttaa tässä meidän ruumiimme elämässä, samanlainen laki vaikuttaa myöskin meidän inhimillisen minuutemme elämässä. Se on analogian mukaan selviö ja me voimme turvallisesti luottaa siihen, että niin on luonnossa. Samalla tavalla

kuin me tänään olemme aloittaneet jotain työtä, me olemme ruvenneet tekemään jotain kaunista, esim. hienoa „soffaa“, me olemme nikkareita ja me olemme aloittaneet tuon työn, siten me paneudumme levolle ja huomenna jatkamme uudestaan siitä, mihin olemme lopettaneet edellisenä päivänä, samalla tavalla voimme myöskin tietää, että luonnossa, tässä suuressa maailmankaikkeudessa vallitsee semmoinen laki, että kun me aloitamme joitain hyvää työtä nyt tai jotain pahaa, niin tullesamme tänne takaisin jatkamme sitä, jatkamme sitä juuri siitä, mihin lopetimme. Se työ, se tietysti ei tarvitse olla mitään niin aineellista työtä ja jos me nyt esim. aloittaisimme jotain sohvia tekemään ja sitten kuolisimme, niin tietenkään se sohva ei odota meitä, kun me synnymme uudestaan, mutta mahdollisesti tuo kyky tehdä näitä sohvia voi odottaa meitä, kun tulemme takaisin. Se kykykin voi vähän enkä muuttaa muotoaan. Jos se kyky on ollut suurta ahkeruutta, huolellisuutta ja sääntillisyyttä, niin se tulee takaisin, se odottaa meitä uuden syntymän kynnyksellä. Jos me taas olemme olleet hirmuisesti leväperäisiä, huolimattomia ja laiskoja ja epäsääntillisiä, niin älkäämme uskoko, että me kuoleman jälkeen tulemme joiksikin enkeleiksi ja sitten kun synnymme uudestaan olemme hirmuisen ahkeria j.n.e., vaan olkaamme varmoja siitä, että juuri nuo laiskuudet, leväperäisyydet ja huolimattomuudet odottavat meitä kun synnymme tänne uudestaan, ne odottavat meitä uuden syntymän kynnyksellä. Me saamme taas ottaa ne luoksemme ja niiden avulla jatkaa työtämme. Karman laki pitää huolta siitä, että mitään vääryyttä ei tapahdu, niinkuin me sanomme, että mikään syy ei jää seurauksetta. Meidän ruumiimme, meidän inhimillinen ruumiimme todistaa meille toisiakin seikkoja.

Meidän ruumiimme on selvästi todistanut meille, että elämä on ääretön. Elämä on aivan ääretön, aika on ikuinen tai aikaa ei ole. Itse ääretön, itse absoluuttinen, ehdoton, rajaton elämä, ilmenee. Mitään muuta ei ilmene kuin itse ääretön, mutta itse ääretön ei ehkä semmoisenaan ilmene, koska mekin tunnemme,

että me olemme kokolailla rajoitettuja olentoja, mutta itse ääretön ilmenee kuitenkin paljon enemmän kuin mitä me luulemme. Me voimme juuri tuossa pienessä, omassa järjessämme luulla, että ääretön ei ilmenekään, mutta kuitenkin se on juuri ääretön, joka ilmenee. Se on itse absoluuttinen elämä, joka ilmenee ja se ilmenee juuri tavallaan äärettömänä, mutta relaatiivisesti äärettömänä, kuinka sanoisin. Meidän ruumiimme on tämmöinen äärettömyyden ilmaus. Vaikka me itse tajunnassamme ehkä olemme hyvinkin rajoitettuja ja pieniä, niin kuitenkin meidän ruumiimme on äärettömyyden ilmennys. Kuinka me sen voimme ymmärtää? Kuinka voimme semmoisen seikan todistaa?

Me voimme päästä tämän seikan ymmärtämiseen analogian avulla. Mehän elämme nyt, niinkuin sanomme, kolme-dimensionaalisessa maailmassa, eteen ja taakse, molemmille sivuille ja ylös ja alas. Kolme kohtisuoraa viivaa leikkaa toisiaan ja sen on tämä komiulottuvainen maailma. Koska me olemme tietoisia kolmesta ulottuvaisuudesta, niin me voimme kuvitella kahta ulottuvaisuutta ja yhtä ulottuvaisuutta. Kaksi ulottuvaisuutta on eteen ja taakse sekä molemmille sivuille ja se on pinnalla. Pinnalla on kaksi ulottuvaisuutta ja me voimme myöskin ajatella yhtä ulottuvaisuutta ja se on silloin viiva, joka kulkee suoraan eteenpäin yhteen päin. Se on yksi ainoa ulottuvaisuus. Nyt voimme kuvitella, että on olemassa jokin elävä olento, joka ei tajua eikä käsitä muuta kuin yhden ulottuvaisuuden, ei siis voi olla tajuinen ja tietoinen mistään muusta kuin yhdestä ulottuvaisuudesta suoraan eteenpäin. Jos olento ei tajua mitään ulottuvaisuutta, niin silloinhan hän on kuin piste, joka ei tiedä mistään, mutta jos hän on tietoinen yhdestä ulottuvaisuudesta, niin hän kulkee yhteen päin, eteenpäin. Ajatelkaamme nyt samalla, että tuo olento, joka tällä tavalla on tietoinen yhdestä ainoasta ulottuvaisuudesta suoraan eteenpäin, että hän itse on olemassa kahdessa ulottuvaisuudessa. Hän ei tajua mitään muuta kuin yhden ulottuvaisuuden, mutta hän on olemassa kahdessa

ulottuvaisuudessa. Hänen maailmansa on kaksi-dimensionaalinen, mutta hän näkee vain suoraan eteenpäin, hän tajuaa ainoastaan yhtä ulottuvaisuutta, vaikka siinä maailmassa on toinenkin ulottuvaisuus, oikeaan ja vasempaan. Siitä hän ei ole tietoinen. Hän ei ole tietoinen siitä, että hänen maailmansa on pinta. Hän on tietoinen ainoastaan tuosta yhdestä ainoasta suunnasta eteenpäin, mutta mehän voimme hyvin kuvitella, että hän on todellisuudessa kaksiulottuvainen olento ja että hänen maailmansa on kaksiulottuvainen. Mitenkä voimme silloin ymmärtää, että hän käsittää äärettömyyden? Hän käsittää äärettömyyden sillä tavalla, että hän kulkee äärettömästi vain eteenpäin, aina eteenpäin ja eteenpäin äärettömyydessä. Mutta miten me voimme nähdä tuon hänen äärettömyytensä? Me voimme nähdä koko hänen maailmansa, joka on pinta. Me voimme nähdä, että hänen viivansa on käyrä, se on ympyrä, joka tulee takaisin omaan alkupisteeseensä. Siis tämä meidän kaksidimensionaalinen olentomme liikkuu eteenpäin, mutta ei ole tietoinen muuta kuin yhdestä suunnasta, hän kulkee aina eteenpäin ikuisesti, mutta pyörii itseasiassa tuossa ympäri. Tämä on matemaattinen selviö. Tämä on aivan totta ja selvää. Jos hän ei tajua muuta kuin tuon yhden suunnan, niin hän voi kulkea pinnassa ympyrässä.

Kuvitelkaamme nyt, että on olemassa olento, elävä olento, joka tajuaa kahta suuntaa, joka tajuaa pinnan, joka tajuaa suunnan eteenpäin ja molemmille sivuille ja hän on tietoinen siitä, että hänen maailmansa on kaksidimensionaalinen, hän on myös tietoinen siitä, että hänen maailmansa on ääretön. Mutta sen sijaan, että hän nyt asuisi tässä pinnalla, että hän itse olisi ainoastaan kaksidimensionaalinen olento, niin sanokaamme, että hän on itseasiassa kolmidimensionaalinen olento ja asuu maailmassa, jolla on kolme ulottuvaisuutta, siis myöskin ylös ja alas. Mutta tämä olento ei ole tietoinen tästä. Hän ei tiedä ollenkaan, että maailmassa on ylös ja alas. Hän ei tiedä muuta kuin suoraan eteenpäin ja molemmille sivuille. Hän ei tiedä tästä

pystysuorasta viivasta mitään, mutta me kun katselemme häntä, niin me näemme, että hän asuu kolmediomensionaalisessa maailmassa ja hän on itse kolmedimensionaalisessa maailmassa, vaikka hän ei tajua mitään muuta kuin kahta dimensionaalia. Me huomaamme hämmästykseksemme ja iloksemme, että hänen maailmansa on pallo. Tämä olento ei ole kuitenkaan tästä tietoinen. Hän ei ole tietoinen muusta kuin kahdesta ulottuvaisuudesta ja hän on myöskin tietoinen siitä, että hänen maailmansa on ääretön. Hän liikkuu sillä pinnalla iankaikkisesti. Hän liikkuu sillä pinnalla missä tahansa ja se on pallo. Hän aina tulee takaisin taas samaan kohtaan. Hän ei ole tajuinen mistään muusta kuin oman maailmansa äärettömyydestä ja me näemme, että hänen maailmansa on pallo.

Viemme nyt tämän analogian eteenpäin. Ajatelkaamme nyt, että on olemassa olento, joka on tietoinen siitä, että on kolme ulottuvaisuutta, siis eteen ja taakse, molemmille sivuille, ylös ja alas. Semmoinen olento on juuri ihminen. Me voimme sanoa: me olemme tietoisia kolmesta dimensioonista ja me olemme myöskin tietoisia siitä, että meidän avaruutemme on ääretön joka suuntaan. Ei ole koskaan mitään loppua. Me voimme kulkea mihin suuntaan tahansa. Meidän avaruutemme on ääretön. Jahaa, sanoo joku, joka on viisaampi ja kokeneempi ja tietävämpi ja osaa katsella meitä toiselta kulmalta, jahaa, nuo pikku ihmispojat ovat äärettömässä maailmassa, kolmedimensionaalisessa maailmassa ja liikkuvat äärettömyydessä. He eivät ole tietoisia siitä, että heidän avaruutensa, juuri niinkuin Einstein on todistanut, on jollain ihmeellisellä tavalla kääntynyt itsensä ympäri tai miten tahtoisimme sanoa, heidän avaruutensa on joku ihmeellinen pallo neljässä dimensioonissa, he ovat siis itse neljädimensionaalisia olentoja ja elävät neljässä diemensionissa. Me ihmiset olemme neljädimensionaalisia olentoja, elämme neljädimensionaalisessa maailmassa, mutta me emme ole tietoisia muusta kuin kolmesta dimensioonista. Tämä on aivan selvä analogia.

Me tiedämme, että jotkut ovat aivan selvästi huomauttaneet, että neljäs dimensiooni meillä ehdottomasti on. Einstein voi viitata siihen, että tämä neljäs dimensiooni on tavallaan aika. Mutta ei aika yksin, sillä aika ei ole sinään olemassa, vaan me voisimme lisätä – elämä, liikunto. Liikunto, johon liittyy välttämättä aika. Se on aivan kuin neljäs dimensiooni meille, sillä mehän liikumme. Emme olisi eläviä ja emme tietäisi tästä kolmedimensionaalisesta maailmasta, jollemme liikkuisi. Me olemme alituisessa liikkeessä ja se on meidän neljäs ulottuvaisuutemme. Voimme heti ymmärtää, mitä olisi neljännen dimensioonin aistitseminen. Nythän me aistitsimme kolmea dimensioonina, mutta jos me aistitsisimme neljättä dimensioonina, niin me huomaamme heti mitä se on. Mitä astraalinen klärvoyansi olisi? Se olisi juuri näkemistä, kuulemista j.n.e., joka alituisesti liikkuisi, joka voisi liikkua ajassa. Siis sen sijaan, että me nyt kun katselemme tätä maailmaa näemme sen tavallaan pinnan muodossa ja itse kyllä sitten tietysti ymmärrämme, että se on komiulottuvainen maailma, jossa on kappaleita, sen sijaan meillä olisi tuo neljäs näkökanta, niin että me näkisimme kaiken toisen puolen, sivupuolen. Aika ja liikunto olisi siinä meidän aisteisamme. Kun me katselisimme metsää, niin me näkisimme puut ja kaikki mikä on niiden puiden sisässä, metsän sisässä ja metsän takana, niin paljon kuin vain tahtoisimme katsella.

Me elämme aivan varmasti neljässä dimensioonissa ja meidän maailmamme on neljädimensionaalinen. Se on siis ääretön äärellisessä muodossa, joka on meille vielä tajuamattomassa muodossa äärellinen. Me voimme ainoastaan tajuta, että se on ääretön. Korkeampi näkökanta näkee, että se on äärellinen, mutta ääretön ilmenee äärettömässä äärellisyydessä. Ääretön on ilmennyt äärellisenä äärettömyytenä, niinkuin pallo. Tämä on aivan selvää matematiikkaa ja geometriaa, johon ei voi muuta sanoa kuin, että niinhän se on.

Ja nyt meidän ruumiimme. Minkälainen se on? Se on juuri äärettömyys ilmenneenä. Katsokaamme ruumista. Siinä on aina

käyriä, viivoja, se aina pyrkii siihen pallon muotoon, joka on äärettömyyden ilmennys, koska se on itsessään ääretön. Meidän ruumiimme on myöskin neljädimensioaalinen, koska se on alituisesti liikkeessä. Jos luonnontieteilijän tai fysiologin tai anatomin silmillä, biologin silmällä tarkastamme ruumistamme, niin me huomaamme, että ruumiimme on rakennettu soluista ja solut taasen atoomeista. Nämä ovat kaikki alituisessa liikkeessä, yhtämittäisessä liikkeessä ja ne ovat niin pieniä, niin pieniä nämä osat, joista meidän ruumiimme on rakennettu. Mehän emme voi niitä lainkaan nähdä silmällämme ja ne liikkuvat aivan kuin jonkunlaisessa avaruudessa, yhtämittäisessä liikkeessä. En muista numeroita, mutta tiedämmehän kaikki, että veressämme on hirmuisen paljon verisoluja, hirmuisen paljon punaisia verisoluja, paljon enemmän kuin valkoisia. Punaiset verisolut lasketaan biljoonissa. Meidän ruumiissamme on biljoonia punaisia verisoluja. Me olemme siis äärettömyydestä kokoonpantu maailma ja koko meidän ruumiimme on äärettömyyden ilmennystä.